

דרור, אמנון ומנקה הארובות

סיפור ד. מאמין-סיבירק
ציורים ט. וואסיליאבה

הדרור וורובל וורובלביץ' והאמנון ארש ארשוביץ' התיידדו מאוד. כל יום עף וורובל וורובלביץ' לנהר וקרא "הי אחי, שלום! מה שלומך?"

"תודה, חי בשקט" היה עונה ארש ארשוביץ' "בוא, תתארח אצלי. במקומות עמוקים אצלי נעים מאוד. עשבי מים רכים כמה שתחפוץ. אכבד אותך בביצי צפרדעים, בתולעים, בחרקי מים קטנים.."

"תודה ידידי. ברצון הייתי בא אליך אבל אני נרתע ממים. מוטב ותבוא אתה אלי לגג. אאכיל אותך בענבים, אצלי כרם שלם, תטעם מפירורי לחם, שיבולת שועל וסוכר, וגם אתן לך לטעום יתוש טרי. אתה בוודאי אוהב סוכר?"
"ומה זה?"

"כזה לבן.."

"כמו חלוקי נהר?"

"כן. וכשלוקחים בפה, זה מתוק. את חלוק הנחל לא תוכל לאכול. אז תעוף אתי לגג?"

"לא, אינני יודע לעוף וגם אחנק באוויר. מוטב שנשחה ביחד במים. אראה לך.."

הדרור וורבל וורבלביץ' ניסה להיכנס למים. הם הגיעו לו עד הברכיים ואחר כך הוא נבהל. הרי עלול לטבוע! הוא שתה קצת מי נהר ובימים חמים אפילו השתקשק במים במקום רדוד והיה חוזר אליו לגג.

אבל בדרך כלל הם נפגשו ושווחו על דברים שונים. "לא נמאס לך לשבת כך כל הזמן במים?" לעתים קרובות השתומם וורבל וורבלביץ' "רטוב במים. אפשר להצטנן." גם ארש ארשוביץ' התפלא בתורו "איך זה שלא נמאס לך לעוף? חם נורא בשמש. אפשר להחנק ממש. ואצלי קריר. אפשר לשחות כמה שרוצים. עובדה - בקיץ באים כולם להתרחץ אצלי. ומי יבוא אליך לגג?"

"ועוד איך באים! הנה יש לי ידיד טוב יאשה מנקה הארובות. הוא בא לבקר אצלי לעתים קרובות. והוא מנקה ארובות שמח כזה. שר שירים כל הזמן. מנקה ארובה ושר. ועוד מתיישב לנוח על הגמלון של גג, מוציא לחם ואוכל ואני אוסף פירורים. חיים כך זה עם זה. ואנו שמחים ביחד.

גם הצרות של החברים היו דומות. לדוגמה - חורף. איך סבל מקור וורבל וורבלביץ' הדרור! איזה ימים קרים היו! אפשר היה כמעט למות. התקרבל וורבל וורבלביץ',

כיפל את רגליו וישב. רק מזל אחד - יכול היה להיכנס קצת לתוך הארובה ושם להתחמם. אבל פעם אחד וורובל וורובליץ' אוט-אוט והיה נהרג. מידי חברו, מנקה

הארובות. הוא הספיק לקפוץ מהארובה עוד בזמן, והתחיל להתלונן "איך אתה עושה זאת, יאשה, יכולת להרוג אותי!"

"ואני לא ידעתי שאתה יושב בארובה!"
"אבל תשגיח יותר. איך היית מרגיש אילו קיבלת משקולת ברזל בראש?"

גם לאמנון ארש ארשוביץ' לא טוב היה בחורף. הוא היה יורד לעומק ונמנם שם ימים שלמים. גם חשוק, גם קר ואין חשק להתנועע. מדי פעם היה עלה לפתח בקרח כשוורובל וורובליץ' קרא. וזה היה מגיע לפתח, שתה מים וקורא "הי, ארש ארשוביץ', אתה חי עוד?" "חי" היה עונה ארש ארשוביץ' בקול רדום "אלא שמתחשק עוד לישון. הרגשה לא טובה. וכאן כולם

ישנים."

"ואצלנו לא יותר טוב, חבר! אוף, איזו רוח קרה נושבת! כאן לא תרדם.. אני כל הזמן מרקד על רגל אחת כדי להתחמם. ואנשים מסתכלים עלי ואומרים 'איזה דרור שמח!' אילו רק היה קצת חום.. ואתה, ידידי, ישן שוב?" ובקיץ בעיות אחרות. פעם נץ רדף שני קילומטר אחרי וורובל וורובליץ', וזה רק בקושי הציל את עצמו בין צמחי הנהר.

"ממש ברגע אחרון ניצלתי" הוא התלונן לארש ארשוביץ', כשרק יכול היה לנשום. "איזה שודד זה! אוט-אוט היה תופס אותי והיו שוכחים שחייתי בכלל."
"זה דומה לזאב המים שלנו" ענה ארש ארשוביץ' "גם אני

כמעט נפלתי בפיו לפני זמן לא רב. הוא רדף אחריי כמו ברק! שחיתי עם דגים אחרים וחשבתי שעל הקרקעית מונח בול עץ. ובול עץ זה קפץ פתאום עלי... מה הם עושים במים, זאבי מים אלה, לא אבין."

"גם אני לא. נדמה לי שפעם הנץ היה זאב מים וזאב מים היה נץ. במילה אחד - שודדים."

כן, כך חיו ושוחחו הדרור וורובל וורובלביץ' והאמנון ארש ארשוביץ', סבלו בחורף, התחממו בקיץ ומנקה הארובות השמח ניקה ארובות ושר שירים שמחים. לכל אחד מעשה שלו, שמחות שלו וצרותיו שלו.

יום אחד יאשה, מנקה הארובות, גמר את עבודתו והלך לנהר כדי לרחוץ ולהוריד מעצמו פיח. הולך ושורק ופתאום שומע רעש גדול. מה קורה?

ומעל הנהר המוני ציפורים: ברווזים, אווזים, ירגזים, חרטומנים, עורבים ויונים. כולם רועשים, מסתובבים באוויר, צוחקים. לא ניתן להבין דבר. "אי, מה קורה כאן" שאל יאשה.

"הנה קרה.. " צפצף ירגזי קטן "כמה מצחיק, כמה מצחיק! ראה מה שעושה וורובל וורובלביץ' שלנו. תשתעשע גם אתה." והירגזי צחק שוב בקולו הדקיק, נפנף בזנבו והתרומם שוב מעל המים.

כשיאשה מנקה הארובות הגיע לגדה, וורובל וורובלביץ' הדרור עף אליו. כולו מוזר ומאיים, מקור פתוח, עיניים יוקדות, כל הנוצות סומרות.

"הי וורובל וורובלביץ', מה אתך, ידידי, שאתה רועש כל כך?" שאל מנקה הארובות.

אמצא לי תולעת אחרת. ובושה שארש ארשוביץ' רימה אותי ועוד צוחק ממני. ואני עוד הזמנתי אותך אלי לגג... איזה חבר טוב, אין מה לומר. הנה יאשה מנקה הארובות, שיומר בעצמו. אני חי אתו בשלום, אוכלים ביחד. הוא אוכל ואני אוסף פירורים."

"חכו, חבריה, צריך לדון בדבר" החליט יאשה מנקה הארובות "תנו לי רק להתרחץ.. אני אשפוט ביניהם לפי הצדק. ואתה וורובל וורובלביץ' תירגע קצת.."
"למה לי להרגע? אני צודק!" צעק וורובל וורובלביץ' "אני

אראה לארש ארשוביץ' איך זה להתבדח אתי.."
מנקה הארובות שם על אבן את התיק עם הארוחה שלו, התכופף מעל הנהר, רחץ ידיים ופנים ואמר "טוב חברים, עכשיו נתחיל לדון כמו במשפט.. אתה, ארש ארשוביץ' דג, ואתה וורובל וורובלביץ' ציפור. נכון אמרתי?"
"כן! כן!" קראו כולם, דגים וציפורים.
"נדבר הלאה. דג צריך לחיות במים וציפור באוויר. אני

"לא! אני אראה לו!" צעק וורובל וורובלביץ' נחנק מכעס "הוא עוד לא יודע איך אני.. אני אראה לארש ארשוביץ' המקולל הזה! הוא יזכור אותי, שודד..."
"אל תקשיב לו!" קרא מתוך המים ארש ארשוביץ' "הוא משקר.."

"אני משקר?" צעק וורובל וורובלביץ' "ומי מצא את התולעת? אני משקר! כזו תולעת שמנה! אני חפרתי אותה על החוף.. עמלתי קשה.. תפסתי אותה ונשאתי הביתה, לקן שלי. יש לי משפחה. אני חייב להביא להם אוכל.. רק עברתי עם התולעת מעל הנהר וארש ארשוביץ' המקולל הזה, שזאב מים יתפוס אותי!, צועק 'נץ!'. אני מרוב פחד צעקתי, התולעת נפלה למים וארש ארשוביץ' מיד בלע אותה. זה נקרא חבר? ונץ בכלל לא היה."

"הרי אני רק התבדחתי" התגונן ארש ארשוביץ' "והתולעת באמת הייתה טעימה.."

סביב ארש ארשוביץ' התאספו דגים שונים, קרפיונים, בורים, שפמנונים, שומעים וצוחקים. יפה סידר ארש ארשוביץ' את החבר שלו! ועוד יותר מצחיק איך וורובל וורובלביץ' רב איתו. מתעופף לכאן, מתעופף לשם ולא יכול לעשות דבר.

"שתחנק עם התולעת שלי!" צועק וורובל וורובלביץ' "אני

לשקר.. נכון? כך.."
"נכון! נכון! קראו כולם במקהלה "ועכשיו תשפוט את ארש
ארשוביץ' ואת וורובל וורובלביץ'. מי מהם צודק, מי אשם?
שניהם גרמו לשערוריה. שניהם הערימו את כולם על
הרגליים."

"מי צודק? מי אשם? אתם שניכם אשמים, ארש ארשוביץ'
וורובל וורובלביץ'. כן, אשמים, ואני שופט אותכם ל..
לדוגמה.. מיד להתפייס! מיד!"
"נכון" קראו כולם במקהלה "שיתפייסו!"
"ואת החרטומית, שעמלה והוציאה את התולעת, אאכיל
בפירורי לחם" אמר יאשה מנקה הארובות "וכלם יהיו
מרוצים.."
"מצוין" שוב קראו כולם.
מנקה הארובות הושיט את ידו ללחם, אך לא מצא אותו.
בזמן שהוא דיבר, וורובל וורובלביץ' חטף וסחב את
הלחם.

צודק? אז כך.. והתולעת חיה באדמה. טוב. אז תראו.."
הוא פתח את התרמיל שלו, שם על האבן פרוסת לחם
שיפון, ארוחת הצהריים שלו, ואמר "ראו, מה זה? זה
לחם. אני הרווחתי אותו ואוכל אותו. אוכל ואשתה מים.
כן? כלומר אוכל ולא אפגע באף אחד. גם דג וציפור
צריכים לאכול. לכם מזון משלכם. למה לריב? הדרור
וורובל וורובלביץ' חפר את התולעת, כלומר הוא הרוויח
אותה. כלומר התולעת היא שלו.."
"סליחה דוד.. "נשמע בין הציפורים קול דקיק.
הציפורים זז וקדימה יצאה חרטומית שניגשה למנקה
הארובות על רגליה הדקיקות.
"דוד, זה לא נכון."
"מה לא נכון?"
"אני מצאתי את התולעת.. הנה, שאל את הברווזים, הם
ראו. אני מצאתי והדרור בא וגנב אותו."
יאשה התחיל לדאוג. איכשהו הדבר יצא לפי רוחו.
"איך זה?" הוא מלמל מהורהר "אי, וורובל וורובלביץ',
אתה משקר?"
"זה לא אני משקר, זה החרטומית משקרת. היא
התחברה לברווזים.."
"משהו לא בסדר כאן, חברי..הם..הם! מילא, התולעת
דבר בטל, אבל לגנוב לא צריך. ומי שגנב, לא צריך

"שודד! נבל!" התרגזו כל הציפורים וכל הדגים. והציפורים התחילו לרדוף אחרי הגנב. פרוסת לחם היית כבדה וורובל וורובלביץ' לא יכול לעוף אתה רחוק. תפסו אותו עוד מעל הנהר. התנפלו על הגנב כל הציפורים גדולות כקטנות והתחיל מאבק של ממש. תחילה נפלו לנהר פירורים ובסוף הפרוסת הלחם עצמה. שם הדגים תפסו אותה. התחיל מאבק בין הדגים והציפורים. כל הלחם התפורר וכל הפירורים נאכלו. לא נשאר כלום מהלחם. וכשהוא כבר נאכל כולו לכולם התחילו להתבייש. הם רדפו אחרי גנב וורובל וורובלביץ' ותוך כדי כך אכלו את הפרוסה הגנובה.

ויאשה, מנקה הארובות השמח, יושב על החוף וצוחק. זה נראה לו מצחיק מאוד. כולם ברחו ממנו ורק החרטומית הקטנה נשארה.

"ואת לא עפה עם כולם?" שאל יאשה.

"הייתי עפה אבל אני קטנה, דוד, וזו בעיה לציפורים הגדולות."

"אז שיהיה כך, חרטומית. שנינו נשארנו ללא ארוחה. כנראה לא עמלנו מספיק."